

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **L. M.**, narozená X,
státní příslušnost Syrská arabská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Jezová,
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-168030-18/ČJ-2024-040022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-168030-18/ČJ-2024-040022-ZZC, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 19. 9. 2024 v 10:12 hodin. V žalobě žalobkyně rovněž navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně v první řadě uvedla, že žalovaná je povinna ve všech případech vážít možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince, a to zejména s ohledem na zajištění nezletilých dětí žalobkyně, kterými jsou L. M., nar. X, H. M., nar. X a B. M., nar. X.
 3. Žalobkyně podotkla, že Chorvatsko čelí různým problémům v oblasti azylového systému, který stále není zcela připraven na současné migrační tlaky. Jedním z hlavních nedostatků je kapacita přijímacích center, která často nestačí zvládnout vysoký počet žadatelů o azyl. Dalším problémem dle žalobkyně je délka azylových řízení, která se často zpožďují kvůli nedostatečným administrativním kapacitám a pomalým procesům. Chorvatsko dle žalobkyně také čelí výzvám k integraci žadatelů o azyl a zlepšení dlouhodobého přístupu k sociální službám.
 4. Žalobkyně namítla, že délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění, a to zejména s ohledem na její nezletilé děti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobkyně a jejích dětí. Žalobkyně poukázala na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomněla, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli.
 5. Dle žalobkyně závěry správního orgánu, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. Žalovaná dle žalobkyně nedostala povinnosti ani předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylových řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Žalobkyně k této problematice upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, jehož závěry citovala s tím, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, musí se proto zabývat tím, zda nejsou naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se musí správní orgán zabývat vždy z úřední povinnosti.
 6. V návaznosti na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobkyně uvedla, že žalovaná je povinna do rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že nenastaly překážky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, svou úvahu v tomto směru nijak nepromítla do napadeného rozhodnutí, což dle žalobkyně značně ztěžuje soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobkyně závěrem žaloby uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, své rozhodnutí zdůvodnila toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobkyně a pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k jejímu zajištění.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnila, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
9. Poté, co popsala genezi celého případu, uvedla, že ve správním řízení zkoumala podmínky azylového řízení v Chorvatsku a případné systémové nedostatky, přičemž své závěry shrnula na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí, kde došla k závěru, že nebyly shledány podmínky bránící předání žalobkyně do Chorvatska jakožto státu odpovědného za konečné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Zároveň na straně 5 napadeného rozhodnutí odůvodnila zajištění žalobkyně na dobu 30 dnů. Žalovaná doplnila, že na stranách 7-9 napadeného rozhodnutí osvětlila nemožnost užití zvláštních opatření za účelem vycestování.
10. Žalovaná upozornila že u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 A 16/2024 je přezkoumáváno rozhodnutí žalované, kterým byl současně se žalobkyní zajištěn její švagr M. H. V obou případech se dle žalované jedná o skutkově a právně totožné věci, neboť žalobci v obou řízeních jsou součástí širší rodiny, po celou dobu cestovali společně a navzájem si pomáhali, pročez by bylo vhodné spojit obě věci ke společnému projednání.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nenavrhla ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
12. K návrhu žalované, aby nyní posuzovaná věc sp. zn. 175 A 15/2024 byla spojena s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 A 16/2024, soud uvádí, že ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal důvod ke spojení obou věcí. Je zde sice patrná určitá skutková souvislost spočívající v tom, že žalobci v obou věcech jsou součástí širší rodiny a cestovali společně, nicméně obě věci je vhodnější posuzovat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním dotčeným osobám, kdy v nyní projednávané věci se jedná o žalobkyni a její tři nezletilé děti, zatímco ve věci sp. zn. 54 A 16/2024 se jedná o švagra žalobkyně M. H. Navíc v obou věcech je příslušným zákonným soudcem jiný samosoudce zdejšího soudu. Spojením věcí by tak došlo k narušení zásady zákonného soudce. Soud proto obě věci nespojil ke společnému projednání, byť pochopitelně při svém rozhodnutí bral v úvahu naznačené souvislosti obou věcí.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2024 prováděla hlídka odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, detašované pracoviště Rumburk, hlídkovou činnost v úseku Varnsdorf – Studánka, přičemž si povšimla odstaveného vozidla u krajnice silnice I. třídy č. 9 ve směru na Rumburk. Jelikož vozidlo tvořilo překážku na vozovce, rozhodla se jej hlídka cizinecké policie v 10:10 hodin zkontrolovat, přičemž zjistila, že z vozidla vystupuje větší množství osob různého pohlaví a věku, kdy dle vzezření šlo o cizince. Mezi těmito osobami byla žalobkyně, její 3 nezletilé děti a švagr žalobkyně M. H. Všechny osoby byly eskortovány na pracoviště cizinecké policie k provedení dalších úkonů.
16. Dne 20. 9. 2024 byl se žalobkyní za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, ve kterém žalobkyně uvedla, že ze Sýrie vycestovala před cca 20 dny za pomoci převaděče do Turecka. Po překročení hranice pěšky na ně čekal převaděč s vozidlem a odvezl je do Istanbulu, kde strávili 1-2 noci. Následující den je odvezli k řecké hranici, přičemž po čtyřhodinové chůzi lesem a po přechodu řeky se dostali do Řecka. V Řecku byli asi 2 dny a následně je převaděč odvezl na hranici s Chorvatskem. Po nelegálním přechodu chorvatské hranice byla žalobkyně s dětmi a švagrem zadržena chorvatskou policií a odvezena na policejní stanici. Po všech procedurách je chorvatská policie odvezla do tábora, kde si musela žalobkyně s dětmi zažádat o azyl. V azylovém táboře byly asi 2 dny, kontaktovali převaděče, kterým opět poslal vozidlo, které je odvezlo na maďarskou hranici, kde převaděč vystříhl díru v plotě a nelegálně překročili hranici. V Maďarsku na ně čekalo další vozidlo, které je vezlo asi hodinu, poté je v lese vysadilo a šli pěšky s převaděčem, který je dovedl k dalšímu autu, ve kterém byli zadrženi na území České republiky. Žalobkyně dále v rámci podání vysvětlení uvedla, že cílem jejich cesty bylo Německo, kde má žalobkyně sestru a 2 bratry. Celá cesta ze Sýrie až do Německa probíhala za pomoci převaděčů a zaplatili za ni 15 000-20 000 EUR, přičemž vše zařizoval manžel žalobkyně v Sýrii. Cestovní doklad žalobkyně nikdy nevlastnila. O azyl požádala v Chorvatsku, protože musela, ačkoli chtěla cestovat za svou sestrou a bratry do Německa. Žalobkyně dále uvedla, že v případě propuštění na svobodu pojedje do Německa a požádá tam o azyl.
17. Ze správního spisu dále plyne, že porovnáním otisků prstů žalobkyně v systému EURODAC byla nalezena shoda pod ID: X, kdy žalobkyně je vedena jako žadatelka o azyl na území Chorvatska.
18. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. K žalobní námitce, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha žalované ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ohledně překážek předání žalobkyně do Chorvatska (systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku), soud uvádí, že žalovaná se na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí explicitně zabývala překážkami předání žalobkyně do Chorvatska ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž popsala svá zjištění ohledně chorvatského azylového zařízení a uplatňování státní moci v Chorvatsku. Následně dospěla k závěru, že nejsou dány překážky pro předání žalobkyně do Chorvatska. Soud shledal předmětnou úvahu dostatečnou. Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaná brala v úvahu rovněž skutečnost, že žalobkyně cestuje se třemi nezletilými dětmi a švagrem. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaná odůvodnila dobu zajištění 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Na stranách 7-9 napadeného rozhodnutí žalovaná podrobně vysvětlila, proč v případě žalobkyně nelze použít jiná mírnější opatření, a to zvláštní opatření za účelem vycestování.
20. Soud dospěl k závěru, že žalovaná nepoužila v napadeném rozhodnutí jen obecné úvahy, jak to namítala žalobkyně, nýbrž žalovaná se konkrétní situací žalobkyně podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobkyně. Soud proto neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou.
21. K žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci soud uvádí, že námitka je značně neurčitá, když v podstatě vychází z argumentace žalobkyně, že žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí jen obecné úvahy o tom, proč neshledala překážky pro předání žalobkyně do Chorvatska a proč bylo nutné zajištění žalobkyně. Ze žalobní námitky však není zřejmé, co by měla žalovaná ve správním řízení dále zjišťovat. Již výše soud dovodil, že žalovaná své úvahy dostatečně rozvedla ve vztahu k případu žalobkyně. Žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí popsala, z jakých zdrojů vycházela při posouzení překážek předání žalobkyně do Chorvatska. Při posuzování osobních poměrů žalobkyně pak žalovaná logicky vycházela z výpovědi samotné žalobkyně. Neurčitost předmětné žalobní námitky brání soudu zabývat se jí podrobněji. Soud proto uzavírá, že shledal, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
22. Následně se soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími věcné důvody zajištění žalobkyně.
23. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
24. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
27. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“
28. Soud se zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobkyně do Chorvatska a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“
30. Na uvedená rozhodnutí navázal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že „s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost“.
31. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobkyně do jiného členského státu alespoň potenciálně možné. Musí se přitom zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
32. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se reálností předání žalobkyně do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání cizinců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Chorvatsko jakožto stát, ve kterém žalobkyně v minulosti o mezinárodní ochranu požádala, jak vyplynulo z její výpovědi i z evidence EURODAC.

33. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v řízení o zajištění nenamítala existenci systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku a neuváděla ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Žalobkyně naopak dne 20. 9. 2024 v rámci podání vysvětlení uvedla, že v Chorvatsku požádala o azyl, a že jí v Chorvatsku nehrozí žádné nebezpečí. Žalobkyně sice zároveň uvedla, že se nechce vrátit do Chorvatska, avšak takový postoj žalobkyně není významný. Je zřejmé, že žalobkyně cestovala za svou rodinou do Německa, přičemž však byla zadržena v Chorvatsku při nelegálním pobytu. Žalobkyně požádala o azyl v Chorvatsku, byť jí lze věřit, že nemá zájem v Chorvatsku žít a chce se dostat do Německa za svou rodinou. Tyto okolnosti však nemají význam z hlediska existence překážek pro předání žalobkyně do Chorvatska.
34. Žalovaná na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí uvedla, že Chorvatsko postupuje v souladu s platnou legislativou Evropské unie včetně nařízení Dublin III. Upozornila, že v Chorvatsku státní moc dodržuje lidská práva, je schopna jejich dodržování zajistit a umožňuje činnost nezávislým právníkům osobám dohlížejícím právě na tato práva. Dále žalovaná poukázala na poznatky z vlastní činnosti, že Česká republika cestou ministerstva vnitra zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v Chorvatsku neoprávněně pobývajících na území ČR a že se tato předání daří realizovat. Žalovaná upozornila na vlastní poznatky na základě výpovědi cizinců, že přijímací a pobytová střediska v Chorvatsku jim poskytují ubytování, základní hygienické zázemí i stravu. Žalovaná dále zdůraznila, že na úrovni orgánů Evropské unie a Organizace spojených národů nebyla vydána žádná doporučení či stanoviska, ze kterých by vyplývaly systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku a nemožnost vydávat cizince do Chorvatska za účelem provedení azylového řízení. Soud se ztotožňuje se zjištěními žalované a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně ve správním řízení neuplatnila žádná relevantní tvrzení, která by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění žalované jako dostatečné.
35. Dostatečné byly také podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila. Vzhledem k tomu, že z výpovědi samotné žalobkyně nevyplynuly žádné důvody, které by bránily jejímu předání do Chorvatska, postačila jako podklad Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 o azylovém systému v Chorvatsku, která je součástí správního spisu. Žalobkyně ostatně ani v žalobě nenamítala, že by se situace v Chorvatsku od doby vydání této zprávy změnila (zejména netvrdila, že by se zhoršila).
36. K žalobním námitkám, že azylové řízení v Chorvatsku trvá dlouho z důvodu nedostatečných administrativních kapacit a vysokého počtu žadatelů o azyl, soud konstatuje, že tyto námitky neuplatnila žalobkyně ve správním řízení. Soud v kontextu výše uvedených zjištění žalované i soudu nepovažuje dané námitky za relevantní, neboť případná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodlužující se délka azylového řízení v Chorvatsku a vysoký počet žadatelů o azyl v Chorvatsku nejsou dostatečným důvodem k tomu, aby žalobkyně nemohla být předána do Chorvatska. Žalovaná na základě Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 dovodila, že situace v Chorvatsku není tak špatná, aby byla naplněna překážka předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž soud souhlasí.

37. Žalobkyně by si měla uvědomit, že žalovaná nerozhodla o jejím předání do Chorvatska (k tomu ani není oprávněna), nýbrž toliko o jejím zajištění za účelem předání, přičemž pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání možné, tj. zda není *a priori* vyloučeno. Soud proto ve shodě se žalovanou dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobkyně do Chorvatska nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro zajištění žalobkyně ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
38. K žalobní námitce, že doba zajištění 30 dnů byla stanovena nepřiměřeně, a to zejména s ohledem na nezletilé děti žalobkyně, soud uvádí, že žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedla, že dobu zajištění stanovila v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 19. 9. 2024 10:12 hodin. Dále žalovaná uvedla, že při stanovení doby trvání zajištění vycházela ze shromážděných podkladů, na základě kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobkyně, jejího švagra a nezletilých dětí na území ČR a také skutečnost, že žalobkyně podala na území Chorvatska žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaná dále konstatovala, že dobu 30 dnů stanovila s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání cizince na území Chorvatska.
39. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“*
40. Žalovaná na podporu své argumentace v napadeném rozhodnutí poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, ve kterém Nejvyšší správní soud aproboval lhůtu jednoho měsíce v obdobných případech, přičemž mimo jiné uvedl: *„Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

republice, stížnost č. 298/07).“ Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a v poměrech projednávané věci konstatuje, že odůvodnění doby zajištění 30 dnů není v napadeném rozhodnutí odůvodněno příliš podrobně. Je však třeba brát v úvahu koncept lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, kde jsou stanoveny poměrně krátké lhůty pro jednotlivé dílčí úkony. Za této situace soud považuje stanovenou dobu zajištění 30 dnů za přiměřenou, přispívající k urychlení souvisejících administrativních úkonů ve smyslu citovaného judikátu. Na závěru o přiměřenosti lhůty nic nemění ani skutečnost, že byla žalobkyně zajištěna spolu s nezletilými dětmi. Sama žalobkyně uvedla ve správním řízení, že ze Sýrie odešla, protože je tam špatná ekonomická situace, kdy stát nevyplácel žalobkyni ani žádné sociální dávky. Dle názoru soudu mají děti žalobkyně v zařízení pro cizince zajištěny základní životní potřeby, a to lépe než v Sýrii, přičemž žalobkyně o ně může osobně pečovat. Soud proto i s přihlédnutím k nízkému věku dětí nepředpokládá, že by v důsledku zajištění trvajících několik týdnů děti strádaly, jak správně odůvodnila i žalovaná na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde popsala poměry v přijímacím zařízení v Jezové.

41. Soud podotýká, že žalobkyně neuplatnila explicitně námitku, že by v jejím případě mělo být místo zajištění užito některé ze zvláštních opatření stanovených v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V bodě 3 žaloby sice žalobkyně uvedla, že správní orgán je povinen ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince, nicméně soud dodává, že se jedná o obecně platnou tezi, aniž by však na uvedené tvrzení byla navázána konkrétní žalobní námitka. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že možnost aplikace zvláštních opatření se žalovaná zabývala na stranách 7-9 napadeného rozhodnutí, a to postupně jednotlivými zvláštními opatřeními. Soud ve shodě se žalovanou dospěl k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v případě žalobkyně namístě, a to již z toho důvodu, že žalobkyně při svém výsledku sama deklarovala, že se nechce dobrovolně vrátit do Chorvatska či Sýrie, a že v případě svého propuštění ze zajištění bude pokračovat v nelegální cestě za svou rodinou do Německa. V zájmu stručnosti soud odkazuje na zmíněné odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje.
42. Žalobkyně v obecné rovině namítala, že rozhodnutí o zajištění není přiměřené její situaci, aniž by však uvedla konkrétní argumenty. K takto obecné žalobní námitce soud uvádí, že se žalovaná dostatečně zabývala i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí, a to na stranách 6-7 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedla, že žalobkyně nemá žádné vazby k České republice, je dospělou, vdanou a zdravou ženou, která si je dobře vědoma svého protiprávního jednání. Ve vztahu k nezletilým dětem pak žalovaná neshledala, že by zajištěním byla dotčena práva dětí. Žalovaná upozornila na vhodnost prostředí v přijímacím zařízení i pro nezletilé děti a zdůraznila, že nezletilé děti byly umístěny spolu se žalobkyní a strýcem na základě výslovného přání žalobkyně. Se závěry žalované se soud ztotožňuje.
43. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobkyně jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o samotné žalobě ještě před uplynutím uvedené lhůty, bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. října 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.